

Catre minerii noului ev

Va fi in viața mea, in curind, un eveniment deosebit voi da mina, pentru intia oara, cu unul din minerii care scot din paminturile farii noastre minereurile energiei nucleare.

supirea, facind sa se reverse in inimi, mai patetic decat oricand, caldura solidaritatii umane, facind sa incoltască in adincul lor, mai puternic decat oricand, saminta miniei si a razvirarii.

Voi sti ca am dat mina cu viitorul, in ce mai real si concret mod cu putinta, simtindu-mi in palma pulsatiia, caldura si forta. Tot ceea ce a putut fi vag, necunoscut, abia presimtit in noaptea aceasta abstracta, de cind si-a facut cunoscut miinii mele sensul iar inimi florul, va inceta in asa clipa, pentru a imbraca forme usor sesizabile simturilor noastre, inesei forme fiintei umane: umeri, brate si mini pe care le voi putea lua si stringe in mainile mele.

Nu-i greu de injeles atunci cit de coplesitor e sentimentul pe care-l traiesc astazi, cind sti ca pe acest pamint au aparut minerii energiei nucleare, cind, printr-o rapiditate si enorma evolutie a istoriei, cel ce ieri prezentau cea mai dureroasa imagine a trecutului, au devenit vesitorii celui mai indraznet viitor, faurarii noului ev de care se vor bucura popoarele.

Si voi sti atunci ca am in fața mea viitorul; nu viitorul apropiat al anului două mii, al căruia fior îi simt în prezența celor foarte tineri ce vor apăca acel timp, ci cel mai îndepărtat viitor îndelung închipit al noului ev, din secunde celui de al treilea mii, cind călătoriile interplanetare vor fi fost de mult fapt împlinit. Un vesitor nemijlocit al acelor vremi ultitoare mă voi simți îndreptățit să socotesc că am în fața mea, nu chemat de cine știu unde prin forța imaginației, ci ridicat chiar din aceste păminturi: un om viu și întreg, unul din minerii farii mele. Va avea un nume: îi voi fine minte toată viața. Imit va suride poate, in felul său: acel suris îi voi fine minte toată viața. Voi avea în fața mea, sub chipul unui om, Viitorul.

Cind acum douăzeci de ani am coborât pentru intia oara intr-o mină și am văzut muncă de robii a minerilor, mi-am dat seama că mă aflu în fața unui trecut gros de cel puțin două milenii. Cu acel trecut am dat mina și i-am simțit toată apăsarea tot întinerului, prin-te căutătorii de aur din Munții Apuseni.

Si voi putea să-l privesc, să-l pipăi ca pe grăuntele unei noi ere, ca pe statura unor vremi mărești. Și voi putea să dau mina cu el. Și va fi un om al acestui pamint, unul din minerii farii mele. O, cum m-am să dau mina cu el! Cum n-am dat cu mine încă. De pe acum mă pregătesc, de pe acum simt toată emoția și bucuria acelei clipe.

La trei sute de metri sub pamint, rătaceau print-un nestrășit labirint de galerii, bătuți de vinturi și udaji de reci poți subterane. Pentru a stoarce din buretele ciuruit al nuntelui cîteva grăunțe de aur, foloseau cele mai vechi, cele mai primitive metode. Cărau sacii cu minereu în spina-re, înaintind în genunchi, sau tirindu-le pe brînci și trăgându-i cu dinții. Truda lor era îngrozitoare.

Cind, cu mulți ani în urmă, am început să privesc ceea ce se petrecea în jurul meu, dintre toți cei ce trădeau pe aceste păminturi, și erau flămânzi și nerăbdători, simțeam profundă și cea mai înaltă vibrație a conștiinței mele au mers din prima clipă către mineri. Ei mi-au apărut ca oameni cei mai chinuți, a căror viață amară și mereu primejdioasă rezuma, în forme patetice, sîfletitoare chiar, tragedia celor exploatați.

Pe urmele romanilor, pe urmele agatyrșilor, se duceau tot mai în întinucimea pămintului, imaginea unui lor era atât de neașteptată, incît își sărea în piept ca o panteră, singuridu-se. Întrau în văgăuni afit de strimite, incît păreau că se viră de vii în mortmînt. Acolo scormoneau, cu dalta și cu ciocanul, și unori cu unghiile. Alții, în noroi pînă la genunchi, împingeau roabe cu minereu, striviri sub apăsarea galeriilor. De îngrozitoare truda se topeau. Din pielea lor pămîntice, viața se scurgea în șuvoaie de sudoare fierbinte. Numai perii țepoși le năpădeau cu repeziune fața supra, incît seara cînd țeseau pe gura minii păru, și suri de morți pe care a crescut înăuntru.

Întreaga mea ființă se simțea datoare acelor oameni triști și istovii și în orice parte a țării m-aș fi aflat as fi vrut să rămîn tot timpul în picioare, în semn de respect față de viața și munca lor, necunoscută, grea, și uneori îngrozitoare. Doar cînd seadam pe pietre sau pe buturugi nu mă simteam vinovat. Doar cînd mîncam o bucată de piine goală, nu-mi era rusine. Intr-alfi, în fața marilor drame pe care o reprezentau viața, munca, moartea minerilor, inima și conștiința mea au vibrat îndelung...

Doar revoluții trecuseră cu făcări pînă la cer pe culmile acelor munți dar nu izburisera să spulberie robia. În țara era domnia orînduirii capitaliste, dar peste viața minerilor mai stăruia o grea penumbra feudală. Era vremea cînd femeile sărutau mina bărbăților cu stare. Era vremea cînd cei bogăți purtau o dungă de aur la tocul cîmsei, iar pentru țalpi aveau în biserică perne de catifea.

Veneam din marea lume a marinarilor, unde nedreptatea era poleită de mirajul lungilor călătorii. De pe întinsul nemărginit al apelor veneam, cînd viața, munca și moartea minerilor m-au zguduit. Ce oameni chinuți pînă-n măduva oaselor, flămînzi și imbrăcați în zdrențe, în infășișura căroa totală — privirile, obrazul, miințele părea un imens rezorț nedrept al lumii întregi.

Zece ani mai tîrziu, în împrejurările cu totul schimbate ale anului 1945 am cunoscut viața minerilor din Valea Jiului. Gîndul acesta îl nutrimem multă vreme, dar abia atunci, odată cu începutul marilor proiecte din țara noastră, mi-a fost îngăduit să-l duc la împlinire.

În acea vreme, în Valea Jiului mijleau zorile unei vieți noi, dar umbrele trecutului mai dănuiau pretutîndeni. Erau compacte și negre, culoare stropită pe alburii de aceea, roșie a sîngelui. În deceniile din urmă luasera acolo cuvîntul, împotriva minerilor, mitralierele.

Zece ani mai tîrziu, în împrejurările cu totul schimbate ale anului 1945 am cunoscut viața minerilor din Valea Jiului. Gîndul acesta îl nutrimem multă vreme, dar abia atunci, odată cu începutul marilor proiecte din țara noastră, mi-a fost îngăduit să-l duc la împlinire.

Pe urmele minerilor însă, apăsa parca toată greutatea unei milenare nedreptăți. Munceau în fundul pămîntului, în galerii de cîrțită și nu le era dat, mai mult decît acelei orbe vieții, să se bucure de lumina și frumusețea lumii. Erau tăcuți și gravi, cu capete marș și osoase, cu obrazi uscăți din care izbucneau, la a arci, peri aspri ai bărbii. Și erau obosiți, obosiți de parcă fiecare dintre ei ar fi muncit pe nedrept de la începutul lumii.

Zece ani mai tîrziu, în împrejurările cu totul schimbate ale anului 1945 am cunoscut viața minerilor din Valea Jiului. Gîndul acesta îl nutrimem multă vreme, dar abia atunci, odată cu începutul marilor proiecte din țara noastră, mi-a fost îngăduit să-l duc la împlinire.

În fiecare dimineață, fără să știu dacă au să mă revadă lumina zilei, coboram în adîncul pămîntului. Acolo, în mîrunțiile lui fierbinți munceau, lupțundu-se să-i smulgă aurul, arama, cărbunii iar răsplata muncii lor erau foamea, zdrențele, asuprirea. Treceau pe sub privirile stăpînitor, cum vor fi trecut pe vremuri, pe sub ochii vrezii ai faarilorilor, mulțimile de sclavi ce înălțau piramidele.

Din Munții Apuseni se scotea aurul cu care, de două mii de ani, se făuriseră atitea podoabe și tezaur. Vaste capitole ale istoriei, din care nu lipseau lăcomia triburilor barbare și nici aviditatea neamurilor civilizate, gravitau în jurul celor munți, în adîncimea cărora se topise carnea de pe scheletul citora sub așteptarea de generaii de mineri.

În fiecare dimineață, fără să știu dacă au să mă revadă lumina zilei, coboram în adîncul pămîntului. Acolo, în mîrunțiile lui fierbinți munceau, lupțundu-se să-i smulgă aurul, arama, cărbunii iar răsplata muncii lor erau foamea, zdrențele, asuprirea. Treceau pe sub privirile stăpînitor, cum vor fi trecut pe vremuri, pe sub ochii vrezii ai faarilorilor, mulțimile de sclavi ce înălțau piramidele.

În 1945, bălăuța pe care o purtasera atitea generații le aduseseră primă mare biruință. În fața lor se deschil-

dea drumul eliberării de sub orice exploatare. Era un moment de răscruce, hotărîtor și plin de o imensă speranță, cum nu mai fusese altul în viața întinucată a minerilor. Îndelung stăteam de vorbă cu ei, stăruitor îi priveam, pentru a-mi întipări în min-te chipul acelei lumi ce ieșea din suferința de pînă atunci ca dintr-o uriașă ceață.

Atunci, într-o clipă memorabilă, am aflat că visul cel mai îndrăzneț pe care îl nutrise vreodată în mînea omenesască a devenit fapt împlinit, și mi-am dat seama că declanșarea energiei atomice va avea repercusiuni de neînchipuit în ceea ce, afită amar de vreme, fusese truda minerilor, munca lor isovitoare pentru a smulge din mîrunțiile pămîntului combustibilul ărei industriale. Am bănuat atunci că va veni o zi în care viața minerilor — numai suferința, scrișnet și întuneric — va fi învdatată de o orbitoare lumină.

Ca cînd salul lui-em adresat atunci, vestindu-le venirea acelei vremi mește, să le steargă fruntea de broboanele unei sudori milenare.

Atunci, dintre uriașele mormane de cărbuni din Valea Jiului, n-am putut să bănuț că-mi va fi dat afit de curînd, să salut prădările pentru construirea celei dintii centrale atomice pe pămînturile farii noastre. În acel an, folosirea energiei nucleare se proiecta într-un viitor, despre care nimeni nu putea ști cit va fi de îndepărtat. Un munte străcutor, un Ararat al istoriei se ridica în zare, și nu mă încumetam să sper că-l voi atinge mai mult decît cu privirile.

În ar înii ce au urmat, asemenea acelor dimineți de vară în care, la un sfer de azi după răsăritul soarelui, norii negri încep să se adune pe cer intrîndint întreaga fire, energia nucleară concepută doar ca o forță de distrugere, întinucă dînt-odată totorizontul lumii. Străcutorul munte din zare, spre care cu atita speranță mi îndreptasem privirile, își schimbă culoarea și forma, lumînd înălșarea unei gigantice hîrci, rînjind ca o himalaie a morții în fața întregii lumi. Ce dimineată limi fusese dat să salut cu puțin mai înainte, și cum conspira totul să-mi erate că-m-am bucurat prea devreme.

Cuprins de o îngrijorare pe care o simțeam că nu e numai a speței mele, ci parcă și a peșților din oceane și a păsărilor din aer, așteam fitepele isterice ale celor ce aveau în minile lor secretul descătușării atomului: bomba! bomba!

În incipuirea lor, energia nucleară trebuia să-i pună în situația celor doi, trei albi care, în filmele cu subiect african, instalăți pe o mitralieră pe un deal scerău fără nici un sfer, sute de negri în pielea goală. În incipuirea lor, locul dealului urma să-l înăi cel mai înalt zgirie nordic din New-York, iar al negrilor despuiaji, mai toate popoarele lumii.

În acea vreme, în Valea Jiului mijleau zorile unei vieți noi, dar umbrele trecutului mai dănuiau pretutîndeni. Erau compacte și negre, culoare stropită pe alburii de aceea, roșie a sîngelui. În deceniile din urmă luasera acolo cuvîntul, împotriva minerilor, mitralierele.

În acea vreme, în Valea Jiului mijleau zorile unei vieți noi, dar umbrele trecutului mai dănuiau pretutîndeni. Erau compacte și negre, culoare stropită pe alburii de aceea, roșie a sîngelui. În deceniile din urmă luasera acolo cuvîntul, împotriva minerilor, mitralierele.

În 1945, bălăuța pe care o purtasera atitea generații le aduseseră primă mare biruință. În fața lor se deschil-

Discuție despre poezie

Poezia noastră

Acum două mii de ani, un poet care s-a sămns pe lărmul Mării Negre — e vorba de Ovidiu — a spus că a înșmuna cîntece fără ascultători și tot una cu a dansa pe întuneric.

Publicul este condiția de viață a oricărui arte, arta în sine, arta care nu este făcută pe seama unui public, este o absurditate. Publicul poeziei este poporul, scena pe care se produce poezia este țara sa. Cteodată public devine omenirea și scena pămîntul. Dar pentru aceasta poetul trebuie să aibă o voce și o vocație uriașă, cu afit mai mult cu cit el trebuie să fie auzit adeseori, pe lângă ce prezenți, și de viitorime.

Grija poetului, însă, trebuie să se îndrepte către cei prezenți. Înaintăși, pentru simpla pricină că nu mai sînt, nu ne ascultă, apoi de la Homer la Măiakovski și-au avut poezii lor, de care s-au bucurat și ne bucurăm și noi, ca să nu mai vorbim de izvoarele de apă vie ale poeziei folklorice. Cit despre urmași, necunoscutu-le gustul pentru poezie, să lăsam să aleagă ei singuri ce brumă de aur o mai rămînea din opera noastră.

Deci să ne îngrijim de poezia prezentului și, cum sîntem în R.P.R., de a noastră în primul rînd. Să discutăm cit mai mult și cit mai competent problemele ei, tocmai pentru că a-ven azi o poezie care, deși are destule slabiciuni, este plină de patriotism, de dragoste pentru cei ce muncesc și pentru patriid ce ne conduce, plină de avînt în lupta pentru pace și în construirea socialismului.

Discuția a și început, și ea nu va conțeni, chiar dacă „Gazeta Literară”, în ale cărei pagini s-a stîrnit, o va încheia la un moment, dacă nu pentru alta, atunci pentru că să nu se transforme în clacă.

Problema pusă de la început, chiar din articolul lui Eugen Jebeleanu, articol care a declanșat discuția, a fost și este încă: De ce, în ciuda succeselor, apare la noi destulă poezie apolitică, cenșie, intimistă, roasă de eczema formalismului și așa mai departe. Discuția s-a pornit, dar ea nu s-a deslășurat tocmai ca un atac, îndreptat spre pozițiile dușmane poeziei, ci cam dezordonat, cam dezorientat, cteodată cu loviturile date în flancul aceluia cu care mergi înainte, deși în înii mari mișcarea s-a deslășurat către obiectul fix. Poziții și critici au fost cuvîntul curajoș, și-au dovedit cunoștințele și pricepera, au lovit, cînd pe drept, cînd pe nedrept în colegii, în vreme, și... bălăuța continuă.

Între-adevăr pentru succesele poeziei noastre de azi există un singur drum, realismul socialist. El presupune o bază de pornire comună pentru toate; concepția marxist-leninistă despre lume și cunoașterea vieții în consecință și mai presupune un obiectiv comun: realizarea unor opere poetice pe măsura erei comunismului și a energiei nucleare, pentru sporirea avîntului în muncă și a dragostei de viață a poporului nostru, în primul rînd, și a tuturor aceluia cu care ne simțim și tindem să fim frați de idei și de luptă.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Între-adevăr pentru succesele poeziei noastre de azi există un singur drum, realismul socialist. El presupune o bază de pornire comună pentru toate; concepția marxist-leninistă despre lume și cunoașterea vieții în consecință și mai presupune un obiectiv comun: realizarea unor opere poetice pe măsura erei comunismului și a energiei nucleare, pentru sporirea avîntului în muncă și a dragostei de viață a poporului nostru, în primul rînd, și a tuturor aceluia cu care ne simțim și tindem să fim frați de idei și de luptă.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Între-adevăr pentru succesele poeziei noastre de azi există un singur drum, realismul socialist. El presupune o bază de pornire comună pentru toate; concepția marxist-leninistă despre lume și cunoașterea vieții în consecință și mai presupune un obiectiv comun: realizarea unor opere poetice pe măsura erei comunismului și a energiei nucleare, pentru sporirea avîntului în muncă și a dragostei de viață a poporului nostru, în primul rînd, și a tuturor aceluia cu care ne simțim și tindem să fim frați de idei și de luptă.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Între-adevăr pentru succesele poeziei noastre de azi există un singur drum, realismul socialist. El presupune o bază de pornire comună pentru toate; concepția marxist-leninistă despre lume și cunoașterea vieții în consecință și mai presupune un obiectiv comun: realizarea unor opere poetice pe măsura erei comunismului și a energiei nucleare, pentru sporirea avîntului în muncă și a dragostei de viață a poporului nostru, în primul rînd, și a tuturor aceluia cu care ne simțim și tindem să fim frați de idei și de luptă.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Între-adevăr pentru succesele poeziei noastre de azi există un singur drum, realismul socialist. El presupune o bază de pornire comună pentru toate; concepția marxist-leninistă despre lume și cunoașterea vieții în consecință și mai presupune un obiectiv comun: realizarea unor opere poetice pe măsura erei comunismului și a energiei nucleare, pentru sporirea avîntului în muncă și a dragostei de viață a poporului nostru, în primul rînd, și a tuturor aceluia cu care ne simțim și tindem să fim frați de idei și de luptă.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-dîncă cunoștințe în arta poetică, ba nu scrie nici inspirația, măcar în momentele cînd poetul se concentrează asupra paginilor de cîntec, să le populizeze cu imagini și hîrdie albul imaculat. Poetul nostru trebuie să fie un filozof, cunosător al celor mai înalte idei ale timpului nostru spre care au deschis drum Marx, Engels, Lenin, Stalin, trebuie să fie un activist în slujba cauzei ideii și trebuie să fie un artist ancorat în realitatea istorico-socială concretă. Dar mai cu seamă i se cere o mare dragoste de oameni, dragoste pentru năzuințele lor sănătoase, participare la înlăturarea greutăților din drumul oamenilor, combaterea necruțătoare a tot ceea ce este dușman și dușmănos vieții și înălșarea adevărului vieții în perspectivă. Toate acestea constituie numai condiția poeziei noastre, dar o condiție sine qua non, fără care nu se poate.

Poetul realist-socialist nu are în fața sa un drum ușor. Drumul său presupune practică îndelungă, familiarizare cu ideile marxist-leniniste, bogăție de experiență a vieții, participare multilaterală și variată la muncă obștească, multă pricepere și a-d

Maiakovski și comanda socială

O originală satiră dramatică

Când, în octombrie 1917, Maiakovski își fixează, în scurtul său jurnal autobiografic intitulat „Eu însuși”, poziția față de Marea Revoluție Socialistă...

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Afirmăm comunismul drept criteriu al valorii poeziei, Maiakovski nu făcea decât să dea glas artistic cunoscutului teze leniniste din „Organizația de partid și literatura de partid”...

„În ce constă, eșădar, acest principiu al literaturii de partid? În aceea că pentru proletariatul socialist problema literară nu poate fi un instrument în folosul unor persoane sau al unor grupuri, ci ea nu poate fi, în general, o chestiune individuală, independentă de cauza generală a proletariatului...”

„Autobiografia „Eu însuși” scrisă și publicată de Maiakovski în 1929, completată și republicată în 1928, începe cu cuvintele: „Eu sunt poet” și se încheie cu: „...toate acestea se înfrîmă în fața mea: iați o parte a gravii noastre istorice. Aceasta se cere a fi povestite. Este ceea ce și fac”...

„În elaborarea, susținerea și utilizarea practică a acestui principiu, Maiakovski s-a dovedit — ca în întreaga lui activitate poetică revoluționară — pe linia marxist-leninistă a revoluției. Felul în care el definește comanda socială, stabilindu-i coordonatele, arată o însemnată muncă de prelucrare creatoare a tradiției poetice, folosirea experienței clasice pentru triumful cauzei revoluționare...”

„Așadar, de „elemente sunt necesare așadar pentru a începe munca poetică”, Maiakovski pune, în primul rând, comanda socială, „existența în societate a unei probleme a cărei rezolvire nu este de conceput decât printr-o operă poetică”...

„Nu-i în moarte nici o nouă, dar nici să trăiești nu-l lucru nou... Maiakovski reacționează: „Dintr-o dată a devenit limpede că puterea acestor versuri — tocmai versurile — va putea conduce mulțimea sovietică spre streșing și revoluție...”

„Un eveniment neprevăzut ridicase o problemă socială, și poezia trebuia să intre în acțiune. Sezisea această comenzi socială, deci, însăși existența poetului lui Zadarnic se vor serie versuri care nu contribuie la rezolvirea acestor probleme...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„menzi sociale care nu putea fi rezolvată decât pe calea versului... La Maiakovski comanda socială este, însă, mai clară ca la oricare dintre poezii ce l-au precedat...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Nici un articol de ziar, nici un armanament, nici un ordin de zi nu putea înlocui acest cântec... „Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„poetului contemporan este să se plină în versuri bioculare de caldarulul prost al străzii Miasnițkaia...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

„Acesta sora mea: „era revoluția mea”, exclamă totuși în focul revoluției... „Maiakovski avea să-și călășească urechile care să-l ajute la crearea unei poezii care nu mai răsunase, încă, pe îndepărtatele bătrâne noastre planete...”

VLADIMIR MAIAKOVSKI

Pin-la sută să nu crească anii, fără bătrânețe. Din an în an să ne sporească vigoarea vieții. Slăvește tu, clocan și poezie, pământul tinereții!

Mihu Dragomir

MODEL

Desen de MAIAKOVSKI

Horia Deleanu

VLADIMIR MAIAKOVSKI

IUBESC

MATURITATE

NU POT

„A maturitate, afaceri nu glumă. Atunci tascălul de ruble e plin. Iubire? Poftim! La sutical de ruble. ...lar eu fără casă hoinăream, un străin, jinduind după toate câte puţin, — cu minile-n fundul buzunarelor rupte. Noapte. De gală v-afi îmbrăcat. Odihiți-vă sufletul, la fel costumat, pe maniere străină, pe vādana ce arde. ...Pe mine doar Moscova m-a-mbrăişat în cercul nesfrîşitului ei bulevard.

Eu singur, nu pot, un plan n-am să car. (Şi-o casă de bani, m-aş trudi în zadar). Nu casă de bani, nu pian, doar inima-i tot ce-aş aduce şi-apoi — mi-aş lua-o-napoi. „Putrezim de bogăţi“... spun aştii begătani. „Nu ne-ajung buzunarele. Mai punem şi-n casa de bani“.

În inimă, în casuri, ticăie-amaruri. În culcuş-amosos, ce extaze — pe unii! ...Eu bătaie inimii-orăşelor, sălbatece zboruri, le prind, stînd întins ca o piaţă: a pasiunii. Dînd din matică să lasă inima-mi saltă, şi ce-i soare-ogîndind — şi ce-i baltă.

Şi dacă mai mult mi-aş dori, un zîmbet fi-aş lua, cu-mprumut, sau o jumătate, sau o bucăciţă, chefuld cu prietenii — chef nemaivăzut — cheltuind, pînă zorii vor da luminis, zece ruble mai bine, adică tot liricul meu mărunţiş...

TU

Din cap la picioare privirea-şi prelinge: l-a ochit pur şi simplu pe băiat, — îl plăcea. I-a luat inima, fără de gînduri să stea, cum o fetiţă apucă o mîngie... Şi-a plecat, pur şi simplu, să se joace cu ea. Ghiceşti, la aşa minunată-ntimplare, de-i mină, aici, de femeie (sau, dincolo, mină de fată zurlie...) — Să-l iubesc pe-alde asta? — Nu şi-o da-n petec oare? — Nu-i trebuie o-mblînzitoare? Sau una din menajerie?

ASA E ŞI CU MINE

Şi flotele — tot se retrag către port. Şi trenul — aleargă şi el către gară. ...Dar eu, către tine! Paşii pururi mi-i port. Te iubesc şi m-atragi iar şi iar. „Cavalerul zgîrcit“ al lui Puşkin coboară să scoţoacă în tainiţa-avară, să se desfete, cu scumpa-i comoară. Eu la fel, către tine mă-ntorc, scumpa mea, şi — cu inima-ţi care mi-e dragă, — la fel mă desfăt eu cu ea.

CONCLUZIE

Nici certuri şi nici depărtări, niciodată, din dragoste n-au măcinat de-i dragoste cu adevărat, Şi abia ne-am văzut.

CONCLUZIE

Nici certuri şi nici depărtări, niciodată, din dragoste n-au măcinat de-i dragoste cu adevărat, Şi abia ne-am văzut.

1922. În romîneşte de Cicerone Theodorescu

1922. În romîneşte de Cicerone Theodorescu

„Lenin e cu noi“

Sint fapte, Intimplate doar odată, ce-n versuri inima le dăltuieşte şi ani de-a rîndul nu se mai iveşte niciun cuvînt cu care să mai spui ce-ai spus în versuri — inimii — inimii... Aşa în inimă-a rămas sculptat momentu-aceia cînd pe turela automobilului blindat el, Lenin, a intrat în Petrograd. Vor trece veacuri, anii şi zilele-au trecut, acea Inausfîşire o simt ca la-nceput. Şi-n fabrici, ca şi-n suflete, şi-n casele sărace, aceleaşi flăcări ard de-atunci încoace. Ce pot să vă redau, cu adevărat? Cîrmele — ce din inimă în versuri s-au turnat.

„Noi sintem glasul forşelor de jos, al muncitorilor din lumea-ntrăeagă. Trăiască partidul ce construieşte comunismul! Trăiască mişcarea pentru Puterea Sovietelor!“ ...Cuvintele acestea le-ascultau, cu bot gros, mari simplu de mocoane. Albi-şi sticleau lucrera baionetelor. Dar azi partidul, sovietele, au teren sănătos, aliaşi cu ţărani, sute de milioane. Multimile umite văd prima oară-acum cum s-a-nălţat sub ochii lor şi cum apare simplu de înfăptuit socialismul — aşt cuvînt nepreţuit! Acum particularilor li s-a-nfundat. Reţele-acum, poftim, de cooperative, ne-ncetă, cu sutele, pe soluri, răspîndim... Şi-aproape zilnic, într-un nou sector, socialismul viselor frumoase e viu e-n faţa tuturor în carne şi în oase. ...Mereu de noi se-apropie din zare din duduţ de fabrici şi motoare, Comuna zilelor de milne a omenirii muncitoare, fără burghezi, şi fără proletari, şi-n care robii n-ai să mai vezi şi nici „domni mari“.

Atunci muncitorimea, călîtă nu-ndeajuns — era înfîia dată întrebată — „Sint gata!“ — a răspuns. ...Burghezii peste bord zvirliţi sint, în sfîrşit. Acum puterea noastră zece ani a-mplinit. Atunci muncitorimea, călîtă nu-ndeajuns — era înfîia dată întrebată — „Sint gata!“ — a răspuns. ...Burghezii peste bord zvirliţi sint, în sfîrşit. Acum puterea noastră zece ani a-mplinit.

Marşul brigăzilor de şoc

Înainte, tractoare, prin felini! Furnale, daşi sprijin comunel! Azi comunismul se bate pe baricada producţiei. Din piept colectiv — ca din toale — tu suflă, lozincă, răzbate muncitoreştile-armate, De la brigăzi de şoc la secţii de şoc de la uşine de şoc! Înainte, Comuna din apele vremii n-o s-o scoji, peşte de aur, din leasă. Înfrige ca ţinte

luminile! Nu pierde pasul! Rîtmul păstrează! Să depăşim cincinalul! Mai zvirle din tehnica veche, băbească, zvirle din boarfe. Turbinele-şi, Niprule, să se-nvirtească. De la brigăzi de şoc la secţii de şoc, de la uşine de şoc la uşine de şoc! Înainte, Comuna din apele vremii n-o s-o scoji, peşte de aur, din leasă. Rîtmul îndeasă, apasă,

fără oprire, fără răgazuri. Tractorul — aici, unde plugul zgria; prin colhoznice asalturi pîinea-ţi vei lua. De la brigăzi de şoc la secţii de şoc, la uşine de şoc! Înainte, în mers gigantic şi drept! N-o să ne-ntrăcă burghezii-copoi În patru ani cincinalul l-om zmulge, l-om face, l-om da gata noi! Electricitatea — riu falnic — sloboade-o!

1929. În romîneşte de Marla Banuş

Dintr-un jurnal de călătorie

LA MOSCOVA, IN CASA LUI MAIAKOVSKI

...Clădirea cu faţadă galbenă, în faţa căreia m-a adus maşina, este o casă nu prea înaltă, o construcţie veche, dar solidă. Pe sub această poartă, pe care mînu acum, a pîşit de aştia orî Vladimir Vladimirovici Maiakovski. Trebuia să se aplece, deşigur, un pic, căci statura poetului era a unui uriaş, şi nu prea existau porţi pe măsura înălţimii lui. ...In clădirea aceasta, astăzi casă-muzeu, a locuit din 1926 şi pînă la moarte „cel mai bun, cel mai talentat poet al epocii sovietice“. În mijlocul grădini, plină de florile toamnei, — statura poetului... Cu fruntea ridicată, cu minile alte de voluntar vîrîte în buzunarele par-desiului, încet îi se pare că buzunarele stau gata să se rupă, poetul-luptător înaintează. Sub presiunea pumnilor pardesiului face cutie — şi e ceva dominator, ceva foarte viu în acest bronz ce mă înfîm-pînă. Banalitatea pardesiului a fost transfigurată, căpătînd o noblete pe care o pot invidia şi toga şi paludamentum-ul roman. Privesc. Înainte de-a urca treptele, această statuie, avîntată ca o corabie tînră, şi versurile lui Victor Hugo îmi vin. Proaspole, în minde: „Où va-t-il, ce nevez? Il va, de jour vîtu, A l'aventur divin et pur, à la ventu, A la science qu'on voit lûire, / A la mort des Héros...“

Privesc în tăcere ochii Ludmillei Vladimirovna. În aceste două ferestre prelungi, s-au răsfrînt de attea ori ochii poetului: Maiakovski, copil, Maiakovski adolescent, Maiakovski om matur. Mîinile acestea sint mîini care au împărţit manifeste, mîini care au adus mîinilor fratelui, lumina. Ele sint mîinile care strîngeau cu înfrigurare, într-un puternic consimţămînt mut, pumnii încă de copil al lui Volodea, elev în clasa treia a liceului din Kutaisi... copilul, care în anul de singe şi glorie 1905 cînta în biserică „Marselleza“.

Valorificînd această temă în lucrările lor, poeţii din orice parte a lumii pot aduce contribuţia cea mai de seamă în apărarea păcii“. Camera în care stăm de vorbă e plină de nenumăratele vestigii ale vieţii de luptător a lui Maiakovski. Arme de diferite calibre: schiţe, card-caturi, aştie agitatorice pentru „Virtutele satmice ROSTA“, broşuri răspîrite în sule de mîi de exemplare, puţin circulă cu mare viteză, şi volume masive. Arsenalul în care toate aceste arme redutabile s-au călît, lată-l strălucind sub cristallurile bibliotecii de color; mă apropii de aceste cărţi cu cotăre masive, şi citesc: Marx, Engels, Plehanov, Lenin... Într-un colţ, patru volume masive: „Tolkovii slovari“, dicţionar etimologic.

„E tumat o-n bronz!“ a exclamat Anatoli Vasilevici. Pentru ca bronzul să n-aiă nici o fisură şi să dea un sunet plin, poetul muceca asupra cuvîntului cu o îndrîjire şi o răbdare, de la care totdeauna se va putea învia. O muncă aspră, care aducea în ochii poetului lacrimi — „de durere şi de usurare“, după cum singur ne spune. ...Privesc tablourile, aştie, desenele... Întreb pe Ludmila Vladimirovna: „Din punctul meu de vedere (mărturisese Maiakovski) cea mai bună operă este cea scrisă la o comandă socială a Kominternului, avînd ca scop victoria proletarietului, transmisă prin cuvîntele noi, expresive şi uşor de înţeles pentru oricine, creată pe o masă bine echipată şi livrată redacţiei cu avionul“. Grija pentru fiecare cuvînt în economia generală a operei literare, pentru riguroasa proprietate şi exactitate a fiecărui cuvînt explică, de la sine, locul de cîntre pe care Maiakovski îl dase acestor volume din „Tolkovii slovari“. Pentru Maiakovski cuvintele aveau o personalitate, adeseori mai incomodă, mai greu de înblînzit decît a înflorilor vii. Unele cuvînte fac de-a dreptul un salt înapoi şi nu mai revin niciodată, altele se lasă aseptate, se învîrtesc şi revin de zece ori, pînă ce să ai sentimentul omului care şi-a găsit locul (acest sentiment dez-volat de către experienţă este, de fapt, ceea ce numim talent).

„E tumat o-n bronz!“ a exclamat Anatoli Vasilevici. Pentru ca bronzul să n-aiă nici o fisură şi să dea un sunet plin, poetul muceca asupra cuvîntului cu o îndrîjire şi o răbdare, de la care totdeauna se va putea învia. O muncă aspră, care aducea în ochii poetului lacrimi — „de durere şi de usurare“, după cum singur ne spune. ...Privesc tablourile, aştie, desenele... Întreb pe Ludmila Vladimirovna: „Din punctul meu de vedere (mărturisese Maiakovski) cea mai bună operă este cea scrisă la o comandă socială a Kominternului, avînd ca scop victoria proletarietului, transmisă prin cuvîntele noi, expresive şi uşor de înţeles pentru oricine, creată pe o masă bine echipată şi livrată redacţiei cu avionul“. Grija pentru fiecare cuvînt în economia generală a operei literare, pentru riguroasa proprietate şi exactitate a fiecărui cuvînt explică, de la sine, locul de cîntre pe care Maiakovski îl dase acestor volume din „Tolkovii slovari“. Pentru Maiakovski cuvintele aveau o personalitate, adeseori mai incomodă, mai greu de înblînzit decît a înflorilor vii. Unele cuvînte fac de-a dreptul un salt înapoi şi nu mai revin niciodată, altele se lasă aseptate, se învîrtesc şi revin de zece ori, pînă ce să ai sentimentul omului care şi-a găsit locul (acest sentiment dez-volat de către experienţă este, de fapt, ceea ce numim talent).

„Locuinţa era cam mică pentru un poet ca Maiakovski“ — observă directoarea casei-muzeu. „Venea să-l viziteze foarte mult tineret. Maiakovski îi ajuta pe tinerii todeauna. Tinerii aceia au crescut. Sint astăzi oameni în toată firea. Mulţi dintre ei vin să viziteze această casă în maşinile lor proprii. „L-am cunoscut!“ — spun ei cu mîndrie. Şi au de ce să fie mîndri“. ...Întreb pe Ludmila Vladimirovna: „Din punctul meu de vedere (mărturisese Maiakovski) cea mai bună operă este cea scrisă la o comandă socială a Kominternului, avînd ca scop victoria proletarietului, transmisă prin cuvîntele noi, expresive şi uşor de înţeles pentru oricine, creată pe o masă bine echipată şi livrată redacţiei cu avionul“. Grija pentru fiecare cuvînt în economia generală a operei literare, pentru riguroasa proprietate şi exactitate a fiecărui cuvînt explică, de la sine, locul de cîntre pe care Maiakovski îl dase acestor volume din „Tolkovii slovari“. Pentru Maiakovski cuvintele aveau o personalitate, adeseori mai incomodă, mai greu de înblînzit decît a înflorilor vii. Unele cuvînte fac de-a dreptul un salt înapoi şi nu mai revin niciodată, altele se lasă aseptate, se învîrtesc şi revin de zece ori, pînă ce să ai sentimentul omului care şi-a găsit locul (acest sentiment dez-volat de către experienţă este, de fapt, ceea ce numim talent).

Un birou, un garderob, în garderob citeva cămăşi curate, citeva cravate, o mică baie de cauciuc, umelele de ras, perii (două), gulere lari (trei), pantalonii. Faţă în faţă cu biroul, un divan cu un matcaş colorat, în dungi roşii, galbene, verzi, cenuşii, negre — adus de poet din Mexic. ...Căci... „afară de-o cămaşă spălată, ce să zic!“ pe cîntrea mea, nu-mi trebuie nimic“. Modestă, zguduitoare prin modestia ei, locuinţa lui Maiakovski este încă o lecţie pe care poetul a lăsat-o, spre folosul urmaşilor. „Louis Aragon (ne informează directoarea casei-muzeu) a vizitat încă-perile acestea de nouă ori. Vin aici oameni din toate colţurile Uniunii noastre: un lakut care a scris o dizertaţie asupra lui Maiakovski, a venit toamai de pe malurile Oceanului Îngheţat. Doi absolvenţi ai Sorbonei au venit şi ei spre a cerceta cele 80 de mîi de fişe din muzeu cu privire la opera şi viaţa poetului. Priviţi aceste hîrti: sint versuri de ale lui Maiakovski, transcrise de Zoia Kosmodemianskaia în carnetul ei. Şi aceasta, iată...“ Privesc: e o carte cu poeziele lui Maiakovski străpunsă de o schiţă. „Ea a fost purtată de ostaşi pe front. Au trimis-o, aşă cum o vedeţi, muzeului, rugîndu-ne să le dărîm un exemplar nou. Tradus în 48 de limbi stră-nu, tirajul operelor lui Maiakovski, numai în limba rusă, a fost pînă la 1 aprilie 1954, de 19.750.366 exemplare. Maiakovski ne-a ajutat în război, el ne-a ajutat azi la construirea comunismului“. „Privesc aceste pereţi ale acestor încăperi modeste, mobilate elementar, şi te întreb cum au putut rezista uriaşei forţe explozive a vieţii celui pe care l-au adaptat. În aceste odăi a răsunat buhniţul de ocean în furtună ale poeziorilor în marş spre libertate, au vîut pădurile imense ale mîinile, s-au dezlîntuit trînzetele fantastice ale umanităţii indignate, a răsunat glasul celui care cînta „primăvara omenirii pe pîmînt, născută din muncă şi luptă...“ Cum au rezistat aceste încăperi paşilor Uriaşului, glasului său, universului său exploziv? Întrebările acestea mă frîmintă în timp ce, împreună cu Ludmila Vladimirovna Maiakovskaia, străbat cimitirul „Novo Devicje“, ca să aştern pe monumentul poetului dragostea mea sub înfăişarea unui buchet cu flori. Pe drum îmi dau seama, însă, că de naive sint întrebările. Locuinţa lui Maiakovski era (şi este) Uniunea Sovietică întregă, inimile a 200.000.000 de oameni sovietici... Eugon Jebeleanu

LUDMILA VLADIMIROVNA MAIAKOVSKAIA desen de OCT. ANGHELUŢA 1954

INSEMNARI DESPRE POEZIA PENTRU COPII

A LUI MAIAKOVSKI

Este un lucru cunoscut ca Maiakovski a inchinat copiii de diferite virste numeroase versuri...

ce deal, odata aplicat, se repeta de-a lungul intregii poezii...

Cu indrazneala poetului care este in acelasi timp un mare creator si educator...

lor - adevata putere de intelegere a copilului. Astfel, pentru a dezvolta dragostea copiilor...

„Scoală Sună sirena! Hai! In lumina pomilor in alai E luna, un baseball...

In realizarea acestei lumi variate a poeziei pentru copii, prin care isi plimba mici cititori...

„Hai pleca-m, acum, acum. claxo-nam: „Fariși din drum” sau „Ici - bum! Colo - bum!” etc.

Dinamismul scoate la iveală o altă particularitate a acestei poezii, izvoarea dintr-o cunoaștere a sufletului copilului: jocul.

„Sai degrabă pe căluț Lui Budionni să-i ajut!”

In acest ansamblu al versului, propria o oglindă și a stimulii jocului copiilor, referința devine la Maiakovski un procedeu statornic.

Poezia pentru copii a lui Maiakovski se opune tendinței manifestate în literatura pentru copii de a fi croi, ca scriitorii...

Blanca Bratu

Maiakovski și noi

(FRAGMENTE)

Zeci de ori auzi-am acest referat: „Maiakovski - poet luminând peste vreme”.

Noi îl știm pe poet cutozind înălțimi, Cu o pană ce arde, tubeste, urâște.

Urmăream cu condeiul al versului drum, și poemele lui le-nvătam pe de-a rostul.

Pentru care din noi, nu-i un lucru de preț, să-i rămână un vers, un poem, o cântare,

Legămăi într-al viselor vast univers răsând, cu facelul, adeseori, totunul.

Maiakovski îl știu tu ca om, ci ca bard, și îl simt uriaș în poeme ce ard.

Dar cu oamenii vii cum vorbește-1 vedem, mult mai viu ca toți viii din lume.

Maiakovski a fugit, cum fug unii din noi, tineri sau bătrini, cîntodată,

Sau gîndea care critic știut, tutelar și laude versului zborul,

Noi și azi înținem un mișel, o lieha și vedem că se-arată rîdidele.

In Rodopi uzine se-nalță spre cer, (Pe urcus nu ușor să te legeni!)

Pare-1 văd alergînd după gloriile lînite, - Vol, redactori să nu fiți ironici!

Esti un bun birfitor dar, tăios, - să hulești pe alți bun birfitori nu înțelegi.

Zici că nu ai confort și că n-ai cabinet și cîntarea și-o naști suferindă,

Cîntul tău cuteza, cu țările în pas, ca în inimă să toarne vîspale,

Da, E jalnic. E greu, Nu mă merge așa. Nu, un șir de eufeme nu-a arde.

Ne grăbim și ni-1 versul rotund și sonor, îngrăm vorbe mari, cu putere,

Ca și inima noastră să bată în vers, să se-ningă simțirile toate,

Comuniști și voi, fără partid, m-am gîndit doar la voi și la patria toată.

Nu cu birfa mărunță și fără de preț demnitate de om s-o asameni,

Da, E jalnic. E greu, Nu mă merge așa. Nu, un șir de eufeme nu-a arde.

Kliment Jacev

In romînește de Al. Andrișoiu și I. Pică

Maiakovski la Casa Komsomolului - „Krasnaia Presni” Mantie 1930

trădește, căora el va trebui să corectundă prin întreaga sa comportare.

„Ocotombrishiști spun De, băiatu-1 rău!”

„Alte ori, băiatul își aude parca propria lui voce exprimînd începutul unei posibilități de a aprecia singur, valoarea, actele prietenilor săi de joacă și ale sale proprii:”

„Asta a fugit de-o cloară. Strigă: Aoleu! E-un fricos și, bunăoară, asta-i foarte rău.”

„Nu voi face-n viață rău Ci voi face bine.”

Iar concluzia este tot a copilului.

„Cu puterea cu care au fost delimitate cele două categorii morale esențiale, poetul desăfoară în fața copiilor imaginea celor două lumi, cea capitalistă și cea socialistă, cu contrastul izbitor dintre ele.

„Dacă-n bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

se, visurile despre descoperiri și despre bătălii cu furcunielle, - această sete trebuie stimulată de literatura pentru tineret, dar nu în sine, ci ca o trăsătură morală a tîndrului care-și pune dorința de luptă în slujba unui fel social înalt.

„Am călătorit vara toată și oceane întregi am răzbit!”

Căci, la capătul acestei lungi călătorii, copiii au înțeles mai adînc valoarea neprețuită a vieții noi, cu înălțat și-și tubescă cu și mai mare aprindere patria.

Dorința de a-și manifesta îndrăzneala, proprie tinerilor căldători cu gîndul, pe întinderile necuprinse ale pămîntului, dorința lor de a cunoaște viața oamenilor de pe glob, toate aceste trăsături specifice tineretului sunt călduzile de Maiakovski în matca u-dîncă a dragostei de patrie, îmbinată cu dragostea pentru oamenii muncii de pretutindeni.

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

Colocviu fantastic

Poetul-Atomul-Condeiu

POETUL:

Spre zorii zilei, obosit de scris, Cînd mă privește geamul cu ochi albaștri, Eu am văzut jucînd pe manuscris Un fel de licărire ca de aștri.

ATOMUL:

Sint eu! Venit-am! Scoală-te acum, Unealtă prăfuită și subțire! Eu, fiul secolului, vin să-ți spun C-am pus pe gînd o-nțreagă omenire!

CONDEIUL:

Întîi, salut! Apoi o să te-nțreb: De ce atîta, frate, tura-vura? Acum în zori sint ostentiv de trebi, Și tu mă scoli și-ți dai pe față ura.

De le-nflorii ca niște dragi livezi De gînduri mari și visuri nestemate.

Privește-aici, îți-am prins aripi să zbori În mările văzduhului, băiete, Să daurești pămîntul cu comori, Să lași din noi planete de planete.

Aicia - iartă-mi vechiul stil rural! - L-am zugrăvit pe omul ce te-nhamă, Și tu în frîie, noul Ducipal, Bați din copie, scuturi foc din coamă.

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

CURIER LITERAR

Din opera lui Vladimir Maiakovski, Editura Cartea Rusă a tipărit în ultima vreme următoarele volume: „Poezii lui Octombrie”, „Viața lui Ilici Lenin”, „Poeme alese”, „Cum se fac versurile”, „Maiakovski despre America”, „Tirajul total al acestor traduceri este de aproape 90 de mii de exemplare.”

„Iată o cântăciță în dar, despre mare, despre far” - traduce de Nina Cassian și „Tineretului” în romînește de N. Argintescu-Amza.

SEARĂ LITERARĂ INCHINATĂ LUI V. MAIAKOVSKI

Marți la Casa Prietenilor Romîno-Sovietice ARLUS, din București, numeroși oameni ai muncii și ai culturii au ținut să ia parte la conferința poetului Cicerone Theodoros, laureat al premiului de stat, despre V. Maiakovski, după un șert de veac.

CARNET SOVIETIC

Dezbateri asupra operelor literare sovietice apărute în anul 1954

Prezentînd raportul cu privire la dramaturgia anului 1954, E. Gorbunova a supus analizei o serie de piese, printre care, „Inima nu iartă” de A. Sofronov, „Poestea unei dragoste” de K. Simonov, „Anii de prîbeșie” de A. Arbuzov, „Aripi” de Al. Korneitșev.

„Dosarul personal” de A. Stein. Pătrunderea adînc în viață, dezvăluirea curajoasă a contradicțiilor și greutăților, lupta împotriva sabloului, căutarea de noi conținuturi și de soluții originale, caracterizează dramaturgia anului trecut. Au apărut probleme mult mai complexe decât cele ale trecutului, probleme care au atins adîncimea și complexitatea psihologică și socială.

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

numeroși critici și cercetători ai literaturii. Despre varietatea stilurilor în literatura realistă-socialistă au vorbit T. Trifonova și V. Scerbina, care au insistat asupra necesității generalizării și precizării principilor și aspectelor diversității stilistice și de curente în literatura sovietică.

CREȘTEREA CADRELOR TINERE ÎN LITERATURĂ

Recent a avut loc la Rostov pe Don un seminar de creație al tinerilor scriitori din regiunile Rostov și Kamensk la care au participat peste 50 de tineri prozatori și poeți.

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

„Strigă unul: „Nu lovi Puști mai mici ca tine. Bun băiat, Pe-acesta, știu, Il tubeste-oricîme.”

„Dacă un bătaș lîni bata pe un mișel, vezi, pe asta, eu, în carte, nici nu-l pun de fol!”

Discuție despre poezie

Poezia noastră

(Urmare din pag. 1-a)

Iar dacă vorbesc de „cerul cu mătreața lui de stele” și de „luna lustruită ca tângura”, și pentru că să conving pe cel ce mă ascultă că atunci când se aude „surse de peatră pe tăis de coasă”, „în preajma vîjlelii”, luna și stelele nu mai sînt importante.

Contemporanii mei decadenți erau de altă părere, fie formalisti, fie pur și simplu huliganji, iar teoreticienii lor de la începutul veacului nostru ca O. Densusișanu susțineau că „scrierile producătoare literare trebuie să fie expresiunea unor stări sufletești ce se înalță deasupra comunului...” și că deși „sentimentele de umanitate” îl îndeamnă să nu uite „pe cei asupriți”, totuși „fiecare cu condițiunile sale de viață, fiecare cu ce-i este dat — țărânul său și trăisăca viața de la sat, dar deasupra lui, deasupra tuturor celor de jos, cei meniiși să reprezinte elita...” Eu unul am preferat să intru în comun și pe această cale să mă apropiu de voi putea mai mult de comunism.

Excelentul prozator maghiar, Vereș Peter, a spus la cel de-al doilea Congres al scriitorilor sovietici că în fiecare operă ca să fie viabilă trebuie să fie poezie, și că mai trebuie să fie și un erou pozitiv; și mai bine să fie mai mulți, dar cel puțin unul este indispensabil, și acesta trebuie să fie însuși autorul. Vorbe înțelepte și adevărate! În poezia populară românească cîobănuț ucis din Miorița; Mihai Copilul și Corbea care se ridică împotriva domnilor; Gruiu lui Novac care doboră pe turci; haiducii care dau în ciocoi; Păcaia care ride de toate categoriile de asupriți, primar, papă și așa mai departe, dar niciodată de omul sărac; feciorii care spun strigătul la horă pedepsind lemea, sulemeneala, căsătoria pe bază de zestre, „toți acești eroi sunt eroi pozitivi. De fapt, eroul pozitiv este autorul, adică poporul, care urăște crima, asuprirea, cîtopirea, jaful și vicțiile de toate felurile.

Există și scriitori care își trădează misiunea. Un astfel de scriitor nu este al poporului, deși el are o atitudine.

Aici este problema politicului în artă. Politic este autorul care ia atitudine pentru interesele obștice. Tot politic se numește cel care ia atitudine împotriva, dar aceasta este trădare a intereselor obștice. Apolitic este acela care zice că se ține de o parte și sărăcește astfel rîndurile celor ce luptă pentru binele obștice. Aceasta este o desertejire, deci tot o trădare. Există un singur drum just, acela al luptei în fruntea poporului pentru cele mai sînlte idealuri ale lui și ale clasei lui.

Dar oare este suficientă o atitudine cinstită și fermă, susținută și neîntreruptă, pentru interesele obștice, ca poezia cuiu să fie prin definiție bună? E limpede că nu, căci alfel cei mai buni activiști de partid ar trebui să poartă scricele cele mai bune și mai pricepute versuri, ceea ce nu e cazul și nici eu nu încerc să o fac. Și totuși numai buni activiști de partid pot să scrie poezii bune, aceasta pentru simplul motiv că poezii noi sînt cei mai buni, membri de partid sau fără de partid, sînt niște foarte buni activiști în felul lor, numai că sînt și scriitori, adică au și talent și pricepere în ale literaturii.

O poezie slabă nu este prin definiție și apolitică, dar o poezie politică trebuie să fie și bună, căci alfel, nefiind poezie, nu-și atinge scopul. Opera lui Heine, a lui Petofi, a lui Ady, a lui Mălakovski își atinge scopul, deci realizează maximum de combativitate și de popularitate, pentru că este artistică bună, pe lângă faptul că e saturată de o atitudine fermă de pe poziții umane avansate, a lui Mălakovski de pe pozițiile cele mai avansate din timpul nostru. La noi marea operă poetică a lui Mihail Eminescu este susținută de coloane ca „Împărat și prolețar”, „Scrisorile”, „Luceafărul”, toate profund sociale, inclusive ultima; iar lirica sa de dragoste, minunatele sale versuri despre natură, basmele sale sînt podoabe din metal nobil și peatră scumpă ale acestui monument național, cel mai de seamă al literaturii noastre. Predecesorii lui Eminescu și întregii teoretici literari ai noastre naționale în domeniul multiple de creație, Vasile Alexandri, încremă de atitudine patriotică, de dragoste de țară și de popor, fie că-i vorba de cînteculele saldin jurul anului 1848, de legendele istorice, de „Peneș Curcukan” și chiar de liniștile peste pastelelor. Al. Vlahtu, continuatorul direct al lui Eminescu, este poetul atitudinilor sociale majore, fie că se întreabă „Unde mi sînt visătorii?”, adică vizionarii, fie spîndu că „mîncina stă cu regele la masă”, în poezia intitulată atît de simplu și de semnificativ pentru poporul nostru: 1907. Ce să mai spunem de G. Coșbuc, în versul căruia „ncepe să fiarbă cu cloote revolta fănească, de A. Toma, care-și acordă lira cu accente revoluționare noi, și altfel alții?!

Toți aceștia au fost, însă, nu numai lili de altitudine majoră al poporului lor, ci și posesorii ai ideilor mari ale timpului și mari meșteri ai stilului românesc. Singură atitudine poetică, oricît ar fi de patetică, nu rezolvă problema, deși fără o atitudine socială, profund umanitară, se răstoarnă trepedul de aur al poeziei.

În orice caz apolitismul unei poezii, epitet cu care la noi unii critici mane-

vează unorii cu destulă ușurință în scopul de a fișii și a dezarma oamenii, trebuie căutat în altitudine poetică, nu în capacitatea sa de asimilare a marilor concepții de viață nici în măiestria sa. Foarte multe din poeziile puse sub palaria largă a apolitismului sînt pur și simplu confuze, ideologic vorbind, sau proaste din punct de vedere al măiestriei poetice și în zadar prăjnim pielea poeziei cu poezia rușinoasă a apolitismului.

Să nu ne culcăm însă nici în leagănul dulcii iluzii că la noi apolitismul este o buruiănă sărpită sau în orice caz rară. Apolitismul se manifestă multilateral și caută să prindă rădăcinile unde poezie, mai ales cînd nu-și plăcinește. Uneori apolitismul se manifestă prin lacrimi îndolmăgări și nejustificabile a poeziei, pentru că nu se poate să fi un om al vremii noastre, al acestei vremi a comunismului și energiei nucleare, să fie martor la frămîntarea și tensiunea istorică de azi, și totuși să ramii rece ca o rimă în țărîna umedă. Fără să-și învinuiesc de apolitism, căci activitatea lor obștească ar dezminți o astfel de calificare nejustă, eu nu sînt de acord, cînd săpîmînșii sau luni de-a rîndul nu se zădăresc lui Eugen Jebeleanu, Ni-ne-ni Cassian, lui Radu Bouraenu, lui Dan Deșliu, căci de la ei se poate pretinde atitudine fermă și promptă în chestiunile mari, toamă pentru că sînt forțe artistice de linia întâia. Sînt alții care tac de-a binelea, dar trebuie căutați mai pe la urmă, nu în linia frontului.

Apolitismul se mai manifestă în răstălmăcirii și strecurării de concepte, care nu aparțin arsenalului nostru de luptă. Apolitism este și cînd suletul poeziei se refugiază în planta sa în copac și cînd devine suflet botanic în loc de suflet omenesc. „Scientia” a arătat la timpul său această primejdie. Dar primejdia nu consistă în faptul că poezii se comparamă pe sine cu sîcra de zahăr sau cu guronul, ci pentru că folosește aceste fapuri ale naturii ca ascunzătoare.

Alte ori, apolitismul se manifestă ca denigrare a acelor poezii sau poezii care au un conținut și o atitudine clar politică și o lematică din marea actualitate. Unii parca ar sta și a spune: „Cînd ataca teme politice, nu reușește nici Benic, dar mi-te Frunza! Vedeti? Tema nu se pretează la poezie!” Desigur, orice poet trebuie criticat pentru orice manifestare de apolitism în creația sa, dar să nu fie calificat drept apolitism sîmblicul de măiestrie ale poeziei cînd este limpede că apolitismul rezultă dintr-o atitudine greșită. Există astfel de atitudini, dar ele nu se manifestă de desoebire și frecvență la cei mai buni poezii, a căror activitate literară și obștească se verifică zilnic. Totuși ei trebuie în primul rînd criticați.

Cînd e vorba de critică, să criticăm defectele clădirilor mari, trancine, menite să slujească omului pe vreme lungă, iar nu barăcele de scînduri și cotoabele, care tot trebuie să dispară, îndeosebi în tabăra acelor care construiesc socialismul și comunismul. Să fie criticată Maria Banus pentru că scrie rar și puțin, pentru că poezia ei este cînteculă prea în-cărcată cu termeni greu de priceput pentru masa cititorilor, dar să-i dăm cînteculă cuvenită și să ne mîndrim cu poeme ca „Despre pămînt” sau „Ție-ți vorbesc America”, amîndouă apărute în a noastră Gazetă literară; să fie ataca Eugen Jebeleanu, pentru că nu vibrează destul sau vibrează destul de rar actualitatea în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa caustică, nici glasul său cald pentru cititorii mici, nici marea sa artă de traducător; să fie criticat Eugen Frunza pentru lipsa de nouitate a unora din imagini în combativele sale versuri și pentru lipsa de rar actualitate în versurile sale dense și tari, dar să nu uităm că este autorul a două poeme epice, „Satul lui Sahia” și „Bălcescu”, distanțe cu Premiul de Stat pentru poezie; să fie criticat Dan Deșliu, pentru patosul estompat din sporadicale sale poeme din ultimul timp, dar nu trăgînd dungă peste faptul că el a scris „In numele vieții”, „Lăzăr de la Rusea”, „Mînerii din Maramureș”, cu o combativitate caracteristică unui om crescut în țara noastră liberă; să fie criticat Cicerone Theodorescu pentru exagerata grijă ce o pune în căutarea rimei neobișnute și a cuvîntului umitor de rar, cîteodată în detrimentul clarității ideii, dar să nu uităm prezența sa strălucită de poet liric, nici satira sa

NOTE DIN S. U. A.

Reintoarcerea

A seară, la somptuosul hotel unde sîntem găzduiți la San Francisco, am fost cuprins de o anxieta nostalgică. Am cuprins cu mîna, în momente de groază, cele douăsprezece mii de kilometri care mă despart de patrie...

fabricii angajează o societate, care la rîndul ei se leagă să împrîște greva pentru o sumă mult mai mică decît aceea care ar trebui plătită muncitorilor...

C a în toate țările de capitalism înaintat, mizeria și luxul conviețuiesc simultan, neseparate de nimeni. Rîșnia, într-o privință, e enormă. Americanul bogat acordă cu răză galantismul bășcilor de tot felul...

grasă. Se simte briza Atlanticului. Ne apropiem de provinciole Connecticut, Rhodeisland, Massachusetts etc. care formează toate împreună ceea ce se numește „Anglia nouă”...

L a înlocuirea drumului nostru trece prin nordul Statelor-Unite. După întinutul aici înverzit și umede, aici uscate și pustii, trenul trece de-a lungul a zeci de kilometri pe un pod construit pe piloni. Ai impresia de a trece o mare pe sine de cale ferată...

După ce odiosul tirg a fost încheiat, societatea în chestie își începe activitatea. Ea are în serviciul ei un numeros personal de spioni, detectivi, tehnicieni. Toată operația constă în a zdrobi moralul muncitorilor...

Fiecare stat, din cele vreo 48, are o altă legislație în ce privește consumația alcoolului. Cînd pleci din New-York spre Washington, în statul New Jersey, băutura alcoolică e permisă duminică...

Neport e un mic oraș așezat într-o insulă stîncoasă din statul Rhodeisland, în mijlocul golului Narraganset care se înlițge adînc în coasta abruptă. Așezare de pensionari militari, de elevi ai unei școli de marină, acesta asociază de pescari...

Regiunea dimprejur e locuită de masiv de secta mormonilor. În orașul construit la o margine a lacului, Salt-lake City, locuitorii înțeleg cultul mormon...

În nouă conflicte conduse de „Bergoff Service”, pierderile s-au stabilit astfel: 17 muncitori omorîți, 9 spargători de grevă uciși, 21 femei și copii striviți de camionete...

I pocriția, virtutea supremă învățată de la englezi, nu pune nici o unitate logică între gîndire și faptă. Într-o țară, făcută parca anume ca să reprezinte lupta acerbă între existență, tunde cei țari suprimă fără scrupule și milă pe cei slabi...

Regăsim Washingtonul liniștit, placid și umed. Această capitală e un mare oraș de provinciole. Vana, cînd ai în conștiința diplomații și guvernului, cel parlatment se închide și orașul fermentează înăbușit...

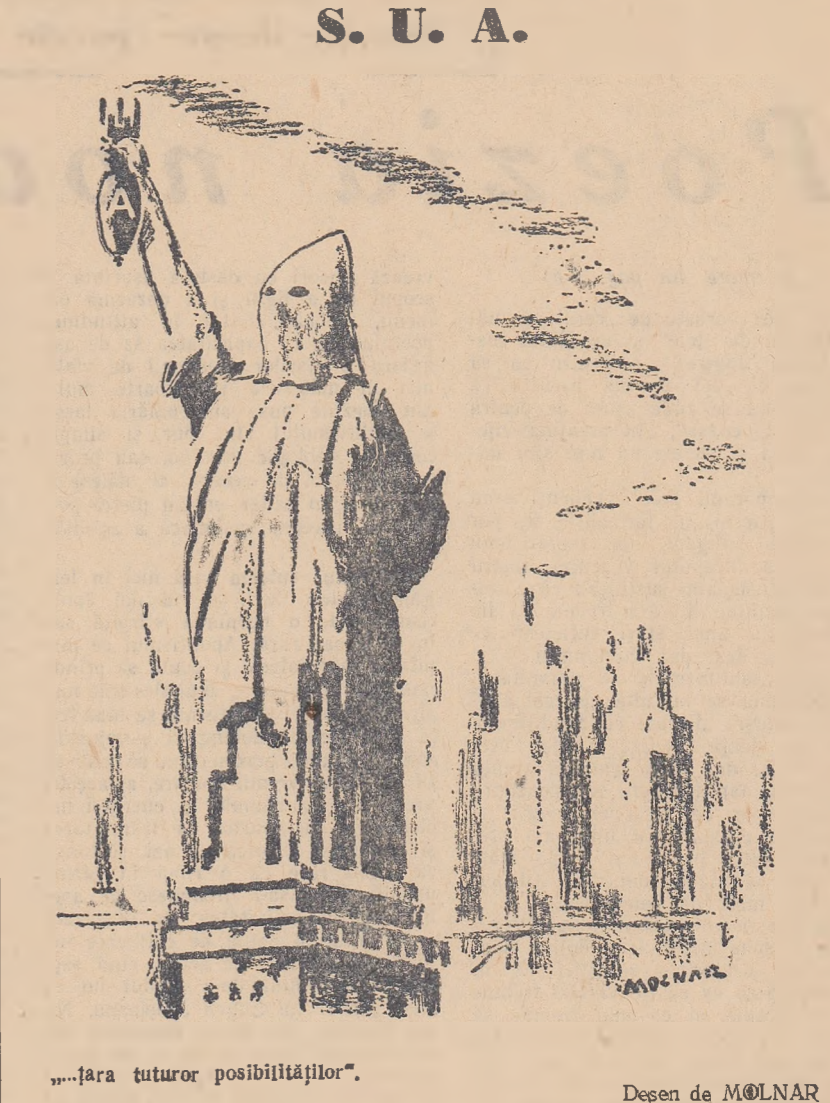
În tren majoritatea americanilor nu citesc decît reviste ilustrate. Un text discursiv îi se pare lung și obositor. Preferă o fotografie urmată de o scurtă legendă. Efortul intelectual devine minim...

— Darrow: Domnule Bryan, cînd Biblia susține că balena l-a înghițit pe Ionas, interpretăți „ad litteram” această afirmație? — Bryan: Cînd citești Biblia, cred tot ce scrie în ea...

După ce treci de Chicago înspre răsărit, întîlnim uscate, aride, se răresc, încep colinele pline de păduri și văle acoperite de țărăni...

Convorbire în tren cu un cetățean din Boston asupra perspectivei de socializare a lumii. Individul, după cum spune, e un fel de comis-voiajor la o fabrică de textile, prost plătit și fără avere...

S. U. A. Boston se fâlește de a fi un oraș plin de monumente istorice. Ceea ce se arată călătorului în această privință, sînt câteva case de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea...

„fără tuturor posibilităților”. Desen de MOLNAR

CARNET CULTURAL

Ședința la Academia R.P.R. consacrată lui Anton Pann și J. Swift. Academia R.P.R., secția de știința limbii, literatură și artă, a ținut vineri după amiază o ședință consacrată comemorării a 100 de ani de la moartea scriitorului Anton Pann...

Cinzece în cinstea celui de al V-lea Festival Mondial al Tineretului. La sediul Uniunii Compozitorilor din R.P.R. a avut loc o reuniune între compozitori și poezi, cu scopul de a discuta cele mai bune condiții pentru crearea de cinzece în cinstea celui de al cincilea Festival mondial al tineretului...

Desfășurarea. Comisia de dramaturgie cinematografică a Uniunii Scriitorilor din R.P.R. organizează, vineri 22 aprilie, ora 19, la Casa Scriitorilor, o discuție asupra filmului „Desfășurarea”...

Un bîrbac. Editorii americani de comics-uri și alte publicații cu conținut „criminalistic, atomic, au pierdut un client de pe piața internațională. La protestele vehemente ale opiniei publice engleze, Camera Comunelor a fost obligată să aprobe un proiect de lege prin care se interzic cărțile sau publicațiile pentru tineret care fac apologia crimelor, sadismului și violenței.

Intîlnire cu cititorii. În cadrul manifestărilor organizate de Uniunea Scriitorilor din R.P.R., „Intîlniri cu cititorii” sînt vineri, 15 aprilie, ora 17, dramaturg Aurel Baranga, laureat al Premiului de Stat, va sta de vorbă cu cititorii săi.

Plenara secției de dramă. Vineri, 15 aprilie 1955, la Casa Scriitorilor va avea loc plenara secției de dramă a Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

Redactor-șef: Zaharia Stancu. Colegiul redacțional: Mihail Benic, Marcel Brelșu, Eusebiu Camilar, Paul Georgescu, Alexandru Jar, Eugen Jabeleanu, George Macoveanu (redactor-șef adjunct), Ion Mihăileanu (redactor-șef adjunct), Veronica Pomurbacu (redactor-șef adjunct), Cicerone Theodorescu, Ion Viltner.

„Racketeerul” nu e singura profesie în solda marilor întreprinderi. Mai există o altă: aceea a spargătorilor de grevă. După cum există detectivi privați sau societăți comerciale pentru organizarea lăntărilor pe santu reușita în alegere, se găsesc și agenții care au ca obiectiv spargerea grevelor. Puțregul capitalist a găsit în această privință mijloace deșgustătoare. Liniaștea exploatare se plătește cu bani. Iată ce relatează un reporter belgian, bine informat, în această privință: un patron se poate adresa cu toată confidența comercialei unei astfel de societăți. Dacă cei două sau trei mii de muncitori ai unei fabrici amenință cu înstrăinarea lucrului dacă nu li se acordă un dolar în plus pe zi, stăpînil

„Revista „Revistei revistelor” inițiativa „Vieții românești” de a introduce în literatură număr rubrică „revista revistelor” a fost primită cu interes nu numai de revistele luate în discuție de această rubrică, ci și de publicul cititor, dornic să capete o îndrumare generală în aprecierea lucrărilor literare, apărute în paginile publicațiilor, precum și o viziune de ansamblu asupra vieții noastre literare. Misturează „revistei revistelor” este dintre cele mai serioase, dacă ne gîndim că această rubrică poate sta pe același plan cu celelele secțiilor literare din „Viața românească” în privința exigenței și a răspunderii. Reale fadoase este în stare să aducă „revista revistelor”, clarificînd perspectivele publicațiilor noastre literare, căci rîndurile acestei rubrici — gîndite cu mîntea romînilor de pe urmă” — prin privirea lor retrospectivă asupra materialelor apărute, au avantajul de a putea sesiza cu mai multă siguranță, altfel succesul și eșecul unor publicații și, înțelegînd, nu datorită să le semnaleză cu claritate, sprînd astfel, prin modesta lor contribuție, căile viitoare ale dezvoltării literare din țara noastră. Am dorit să întîlnim acest obiectiv în centrul atenției celor care semnează cu înțelele R.V. E 7 și D. S. în „Viața românească” nr. 4, arătat un adăugă: „Revista revistelor” „Scriitor bînbănean”, „Con-

temporalul” și asupra materialului beletristic din ziarul „Știința tineretului”. „Revista revistelor” nu poate, desigur, să cuprindă în spațiul ei restrîns o analiză profundă și în parte a lucrărilor literare dintr-o publicație; ea surprinde caracterul de ansamblu al caracteristicilor respective, într-un anumit moment, în ceea ce privește materialele beletristice, și în cadrul acestui ansamblu sesizează trăsăturile generale ale lucrărilor literare, semnaleză valoarea și orientarea lor ideologică și artistică și în același timp definește în mare tendințele și bazele și rețele, manifestate de aceste publicații. Așa cel puțin am considerat o asemenea rubrică și ne-am îndreptat cu încredere spre paginile închinete de R.V. revistei „Scriitor bînbănean” nr. 4/1954. Dintr-un început, o pierd: în loc să li se ofere o viziune de ansamblu asupra revistei „Împiorne”, trebuie să le cînești în insuși să prînzî frul conducător din rîndurile lui R.V. care năvăleşă între spiritele desuete făcute în jurul unor poezii mai puțin realizate (vezi R.V. compară de-a lungul unei lumînări de coajă pe Leonar Garriou și poezia lui cu Don Quijote călare pe Rosinanta etc.) — Într-un rînd, un aprecier făcute asupra materialelor

de proză și critică, aprecierii lipsite de o legătură ideologică unitară între ele, care să ducă la o serioasă generalizare în ceea ce privește trăsăturile lucrărilor discutate și în ultimă analiză la de liniea clară a orientării revistei. Lipsa unei asemenea înțelegeri a caracterului de ansamblu al caracteristicilor respective, într-un anumit moment, în ceea ce privește materialele beletristice, și în cadrul acestui ansamblu sesizează trăsăturile generale ale lucrărilor literare, semnaleză valoarea și orientarea lor ideologică și artistică și în același timp definește în mare tendințele și bazele și rețele, manifestate de aceste publicații. Așa cel puțin am considerat o asemenea rubrică și ne-am îndreptat cu încredere spre paginile închinete de R.V. revistei „Scriitor bînbănean” nr. 4/1954. Dintr-un început, o pierd: în loc să li se ofere o viziune de ansamblu asupra revistei „Împiorne”, trebuie să le cînești în insuși să prînzî frul conducător din rîndurile lui R.V. care năvăleşă între spiritele desuete făcute în jurul unor poezii mai puțin realizate (vezi R.V. compară de-a lungul unei lumînări de coajă pe Leonar Garriou și poezia lui cu Don Quijote călare pe Rosinanta etc.) — Într-un rînd, un aprecier făcute asupra materialelor

„Știința tineretului” — dincolo de resursele eterne — se îngrijește de stăruirea și promovarea unui număr mai mare de tinere talente în coloanele sale, după cum, în sfîrșit, nu credem că singurele articole de critică literară, demne de a fi citite în seama și de înțeles, pe care D. S. le-a găsit în „Știința tineretului”, au fost nu cele semnate de Al. Oprea și Lucian Raicu (redactorii la revista „Viața românească”, un lucru cîștăit, — în titlul articolului său, D.S. anunță că va discuta lucrările literare din „Știința tineretului” de la nr. 1745 pînă la nr. 1764, dar în finalul articolului introduce supranumerar în discuție cronica lui Lucian Raicu oprită tocmai în nr. 1777...). Nu o să insistăm aici că lipsa unei viziuni ideologice mai largi, care să aprecieze activitatea literară a publicațiilor luate în discuție în lumina problemelor centrale ale vieții noastre literare actuale, a dus în aprecierile făcute de D. S. și E. T. alenească spre lucruri mărunte, spre spiritele de șicand, făcut cu aer de piticeală. Aspectul ideologic deficitar din cadrul rubricii „revista revistelor” iese cu claritate în evidență cînd D. S. în loc să atragă atenția asupra unor tendințe de natură obiectivă manifestate de L.

Consfătuirea „Gazetei literare” cu cadrele didactice din Capitală. Clubul Sindicatului muncitorilor din învățămînt și „Gazeta literară” organizează joi 21 aprilie ora 19 în sala clubului din B-dul 6 martie nr. 32, o consfătuire cu cadrele didactice din Capitală.

Redacția și administrația: București — B-dul Ana Ipătescu 18. Telefon: Redacția 274.26; 1.50.17. Administrația 1.17.92. ABONAMENTE: 3 luni 6,50 lei; 6 luni 13 lei; 1 an 26 lei. Tiparul Întreprinderea poligrafică Nr. 2, str. Brezolanu 23—25

„Note și comentarii”

„Note și comentarii”

„Note și comentarii”

„Note și comentarii”